

Sygn. akt I C 2443/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: st.sekr. sąd. E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 grudnia 2016r. w S. sprawy

z powództwa D. P.

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w S.**

o zapłatę kwoty 3.750,- zł wraz z ustawowymi odsetkami

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda D. P. kwotę 3.750 zł (słownie: trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09.06.2013r. do 31.12.2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda D. P. kwotę 1.305,- zł (jeden tysiąc trzysta pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 407,88 zł (czteryście siedem złotych i 88/100) tytułem zwrotu wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków.

Sygn. akt I C 2443/14

UZASADNIENIE

Powód D. P., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.** kwoty 3.750,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9.06.2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Na uzasadnienie zgłoszonych żądań powód argumentował, iż w dniu 28.04.2013 r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność powoda. Kierujący pojazdem marki M. spowodował w wyniku uderzenia uszkodzenie przyłącza gazowego, co stanowiło następczą przyczynę wybuchu gazu, pożaru oraz zaważenia się kamienicy mieszczącej się przy ulicy (...) w S.. Samochód uszkodzowanego stał bezpośrednio przy kamienicy, która uległa zaważeniu w związku z czym uległ częściowemu uszkodzeniu. Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę odpowiedzialności cywilnej wystawioną przez pozwanego. Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 3.320,83 zł, następnie w wyniku ponownej analizy zgromadzonej dokumentacji pozwany dokonał dopłaty odszkodowania w wysokości 132,55 zł. Powód nie zgodził się z takim stanowiskiem pozwanego, ponieważ w jego ocenie wypłacona kwota nie rekompensowała w pełni poniesionej szkody i nie pozwalała na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Według kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda, koszt naprawy pojazdu winien wynieść 7.217,59 zł. W odpowiedzi na odwołanie powoda, pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Powód argumentował, iż pozwany zaniżył koszty naprawy pojazdu poprzez zaniżenie w swojej kalkulacji cen części zamiennych, podczas gdy części w uszkodzonym pojeździe były oryginalne i pełnowartościowe. Ponadto ubezpieczyciel zaniżył koszty materiałów lakierniczych, stawki za robocizogodziny oraz bezpodstawnie uzależnił wypłatę dalszej części odszkodowania od przedstawienia rachunków i faktur za naprawę pojazdu.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów opłaty od pełnomocnictwa.

Pozwany ponadto wniósł w trybie art. 84 § 1 kpc o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu P. W. (1), który spowodował przedmiotową szkodę, a wobec którego pozwanemu przysługiwać będzie ewentualny regres.

Nie kwestionując okoliczności wypadku ubezpieczeniowego, ani swej odpowiedzialności co do zasady, pozwany podniósł brak legitymacji czynnej powoda.

Ponadto pozwany wskazał, iż w związku z brakiem faktur za naprawę pojazdu szkoda została rozliczona według kalkulacji sporządzonej przez pozwanego, albowiem ujęto w niej przeciętne ceny rynkowe, uwzględniające stan i wiek pojazdu, zaś w ocenie pozwanego wyliczenie maksymalnych kosztów naprawy pojazdu nie oznacza, iż takie w rzeczywistości zostały poniesione. Pozwany argumentował, iż nie kwestionuje faktu, że powód może domagać się odszkodowania niezależnie od naprawy pojazdu, jednakże odszkodowanie takie nie może wykroczać poza rzeczywiście poniesioną szkodę oraz nie może być źródłem wzbogacenia. Tym samym w przypadku dokonania naprawy pojazdu powód nie może dochodzić od pozwanego hipotetycznych kosztów tej naprawy albowiem możliwe jest ustalenie, po przedłożeniu faktur i rachunków, rzeczywistych kosztów przez niego poniesionych. Pozwany argumentował, iż w swojej kalkulacji przyjął ceny odpowiedników części oryginalnych, które stanowią tańszą alternatywę części oryginalnych, ale ich jakość jest równie wysoka. W ocenie pozwanego zastosowanie zamienników było uzasadnione wiekiem oraz stanem pojazdu, wszak zastosowanie części oryginalnych spowodowałoby wzrost jego wartości. Nadto pozwany argumentował, iż przedłożona przez powoda opinia jest jedynie opinią prywatną ma jedynie taką moc dowodową, jak twierdzenia strony.

Odnosząc się do twierdzeń strony pozwanej, pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 27.01.2015 r. wskazał, że chybiony jest zarzut pozwanego o braku legitymacji czynnej do działania w procesie, albowiem właściciel pojazdu W. P. zmarł w 2011 r. Jego spadkobiercy dokonali przed notariuszem aktu poświadczenia dziedziczenia, następnie na podstawie umowy o częściowy dział spadku z dnia 22.12.2011 r. D. P. stał się jedynym właścicielem pojazdu. Ponadto pełnomocnik powoda wskazał, iż odszkodowanie jest mu należne niezależnie od tego, czy powód dokonał naprawy pojazdu, zaś zastosowanie części zamiennych nie wyrównuje szkody, wszak części te nie gwarantują przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Pismem z dnia 6.02.2015 r. pozwany ponownie wniósł o przypozwanie P. W. (1). Po doręczeniu pisma zawierającego wniosek o przypozwanie wraz z pouczeniem o możliwości wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego, P. W. (1) nie wstąpił do sprawy w takim charakterze, nie składając żadnego pisma, ani nie zajmując żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. P. oraz D. P. byli współwłaścicielami pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) po 1/2 części. W. P. zmarł 26.05.2011 r. W dniu 19.12.2011 r. został sporządzony akt poświadczenia dziedziczenia po W. P., w którym poświadczono m.in., iż spadek po zmarłym nabył na podstawie ustawy syn spadkodawcy - D. P. w 3/16 części. W dniu 22.12.2011 r. pomiędzy spadkobiercami po W. P. doszło do zawarcia umowy o częściowy dział spadku, na mocy której D. P. nabył przysługującą W. P. własność 1/2 części pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), stając się tym samym jego jedynym właścicielem. W kwestii pozostałych składników wchodzących w skład spadku po zm. W. P. przed Sądem Rejonowym w Słupsku toczyła się pod sygnaturą akt I Ns 540/12 sprawa o dział spadku, w ramach której w dniu 19.09.2012 r. została zawarta ugoda

sądowa, zaś postępowanie w sprawie umorzone. Przedmiotowa ugoda nie obejmowała pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...).

dowód: odpis skrócony aktu zgonu /k. 69/, akt notarialny rep. A nr (...) /k. 71 - 72 v./, akt notarialny rep. A nr (...) /k. 73 - 74 v./, umowa o częściowy dział spadku z dnia 22.12.2011 r. /k. 70 i 70 v./, protokół z dnia 19.09.2012 r. /k. 75 i 75 v./, postanowienie z dnia 19.09.2012 r. /k. 76/, zeznania D. P. złożone na rozprawie w dniu 18.09.2015 r. /k. 131 i 132/.

W dniu 28.04.2013 r. kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) P. W. (1) w wyniku uderzenia spowodował uszkodzenie przyłącza gazowego, które było przyczyną wybuchu gazu, pożaru oraz zawalenia się kamienicy mieszczącej się przy ulicy (...) w S.. Samochód poszkodowanego D. P. marki B. (...) o nr rej. (...) stał bezpośrednio przy kamienicy, która uległa zawaleniu w związku z czym pojazd ten uległ częściowemu uszkodzeniu. Sprawca zdarzenia posiadał ważną polisę odpowiedzialności cywilnej wystawioną przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S..

Szkoda została zgłoszona u ubezpieczyciela. W dniu 09.05.2013r. powód złożył oświadczenie w likwidacji szkody komunikacyjnej (**bezsporne**), **a nadto:**

dowód: zgłoszenie szkody /k. 9 - 10/, oświadczenie z 09.05.2013r. /k. 11/, wykaz niezbędnych dokumentów /k. 12 i 12 v./, protokół szkody w pojeździe /k. 13 i 13 v./.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. uznało swoją odpowiedzialność co do zasady i pismem z dnia 22.05.2013 r. poinformowało D. P. o przyznaniu odszkodowania w kwocie 3.320,83 zł. Następnie po przeprowadzeniu ponownej analizy zgromadzonej dokumentacji (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w dokonał dopłaty odszkodowania w wysokości 132,55 zł. Kwotę przyznanego odszkodowania wypłacono poszkodowanemu. (**bezsporne**), **a nadto:**

dowód: kalkulacje kosztów naprawy /k. 14 i 17, 59 i 60/, decyzja z dnia 22.05.2013 r. /k. 15/, pismo z dnia 18.06.2013 r. /k. 16/.

D. P. zlecił sporządzenie wyceny naprawy pojazdu rzeczoznawcy, który koszty naprawy pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) określił na kwotę 7.217,59 zł brutto. (**bezsporne**), **a nadto:**

dowód: kalkulacja sporządzona na zlecenie D. P. /k. 18 - 23/.

Pismem z dnia 16.07.2013 r. D. P. skierował do ubezpieczyciela przedsądowe wezwanie do zapłaty, w którym wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S. do dopłaty odszkodowania w kwocie 3.764,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9.06.2013 r. do dnia zapłaty. Do wezwania D. P. załączył sporządzoną na swoje zlecenie kalkulację naprawy.

Ubezpieczyciel po dokonaniu ponownej analizy dokumentacji szkodowej pismem z dnia 19.08.2013 r. poinformował D. P., iż nie znajduje podstaw do zmiany zajętego stanowiska. (bezsporne), nadto:

dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 16.07.2013 r. /k. 24 i 25/, pismo z dnia 19.08.2013 r. /k. 26/.

D. P. dokonał częściowej naprawy pojazdu.

dowód: zeznania D. P. złożone na rozprawie w dniu 18.09.2015 r. /k. 131 i 132/.

W dniu 20.12.2014 r. pomiędzy D. P. a A. W. i P. W. (2) doszło do zawarcia umowy sprzedaży pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...). Na mocy tejże umowy D. P. przeniósł na A. W. oraz na P. W. (2) własność przedmiotowego pojazdu, za co uiszcili oni cenę w wysokości 13.700,00 zł.

dowód: umowa sprzedaży z dnia 20.12.2014 r. /k. 110 i 111/, zeznania D. P. złożone na rozprawie w dniu 18.09.2015 r. /k. 131 i 132/.

Koszt naprawy pojazdu D. P. marki B. (...) o nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 28.04.2013 r. ustalony w sposób zalecany przez producenta tego pojazdu, wynosi 7.523,71 zł brutto.

Kosztorys naprawy został sporządzony na podstawie systemu A. z zastosowaniem stawki za roboczogodzinę w wysokości 90/100 zł, jako średniorynkowej w zakładach (...) kategorii Cechu (...) oraz cen części oryginalnych. W kosztorysie ujęto zastosowanie lakieru metalizowanego, demontaże oraz wymiany niezbędne do zakresu prac.

W opinii przyjęto wersję samochodu powoda jako B. (...) oraz uwzględniono wymianę listwy bocznej prawej zderzaka tylnego.

Nie można oszacować kosztów naprawy poniesionych przez D. P., albowiem nie wiadomo, które z elementów pojazdu wystarczyło umyć z zabrudzeń smołopodobnych, a które wymagały lakierowania. Łączny koszt przeprowadzonych napraw to około 550,00 zł (bez lakierowania pojazdu - koszt lakierowania jednego elementu to ok. 300,00 zł).

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. S. /k. 152 - 167 akt/, ustna opinia biegłego sądowego M. S. złożona na rozprawie w dniu 19.08.2016 r. /k. 205 - 207/, kalkulacja /k. 199 - 204/, pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. S. /k. 221 - 227/.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron trzeba było w pierwszej kolejności zauważyć, iż nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu, że w dniu 28.04.2013 r. miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego samochód marki B. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Pozwana nie kwestionowała również co do zasady istnienia swej odpowiedzialności odszkodowawczej.

Strony różniły się natomiast co do oceny wysokości należnego powodowi odszkodowania. Strona powodowa stała bowiem na stanowisku, że wypłacone przez pozwanego ubezpieczyciela odszkodowanie było zaniżone. W konsekwencji dochodzone w niniejszym procesie roszczenie stanowiło różnicę pomiędzy odszkodowaniem wypłaconym przez ubezpieczyciela a należnym wg strony powodowej. Ponadto strona pozwana kwestionowała legitymację materialną czynną powoda.

Przystępując w pierwszej kolejności do oceny, czy powód D. P. posiadał legitymację procesową w niniejszym procesie należy wskazać, iż legitymacja procesowa należy do szczególnych uprawnień prowadzenia konkretnego procesu i w każdym konkretnym przypadku podlega odrębnej ocenie. Zgodnie z ugruntowanym poglądem w literaturze i orzecznictwie legitymacja procesowa, zarówno czynna jak i bierna, należy do przesłanek materialnych, ponieważ o jej istnieniu przesądzają przepisy prawa materialnego. Jej brak zatem doprowadza do oddalenia powództwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 listopada 2013 r. I ACa 629/13).

W ocenie Sądu powód D. P. niewątpliwie był legitymowany czynnie do wytoczenia niniejszego powództwa. Okoliczność ta wynika jednoznacznie z przedłożonych przez niego dokumentów w postaci: odpisu skróconego aktu zgonu współwłaściciela pojazdu /k. 69/, aktu notarialnego rep. A nr (...) obejmującego akt poświadczenia dziedziczenia /k. 71 - 72 v./, aktu notarialnego rep. A nr (...) obejmującego oświadczenie spadkowe /k. 73 - 74 v./ oraz umowy o częściowy dział spadku z dnia 22.12.2011 r. /k. 70 i 70 v./. Na podstawie wskazanych dokumentów uprawnionym było ustalenie, iż pierwotnie współwłaścicielami pojazdu B. (...) o nr rej. (...) byli D. P. oraz jego ojciec - W. P. w części po 1/2 udziału. Wobec śmierci W. P. oraz zarejestrowaniu aktu poświadczenia dziedziczenia, w którym poświadczono, iż spadek po zmarłym nabył na podstawie ustawy m.in. syn spadkodawcy - D. P. w 3/16 części,

następnie wobec zawarcia w dniu 22.12.2011 r. pomiędzy spadkobiercami po W. P. umowy o częściowy dział spadku, na mocy której D. P. nabył przysługującą W. P. własność 1/2 części pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), należało dojść do wniosku, iż z tym dniem D. P. stał się jedynym właścicielem przedmiotowego pojazdu, zaś stan ten trwał także w czasie powstania zdarzenia z dnia 28.04.2013 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do wniosku, iż powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie.

Przystępując do oceny wysokości należnego powodowi odszkodowania należało zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 kc).

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 kc i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 03.124.1152 z późn. zm.). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Sąd zważył także, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc. Określenie pojęć "szkody" i "odszkodowania" w razie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, następuje na gruncie kodeksu cywilnego, bowiem zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. W istocie jednak powszechnie przyjmuje się, że naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu polega przede wszystkim **na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego**. Pod względem ekonomicznym (wartości świadczenia) występuje w takiej sytuacji "ekwiwalentność" obu postaci świadczeń odszkodowawczych, przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensaty szkody (por. uchwała SN z 12.10.2001r., III CZP 57/01, OSNC 2002/5/57).

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem (por. wyrok z dnia 07.08.2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410) szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. **Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać**. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Wtórna zatem kwestią jest to, czy powód skorzysta ze swojego prawa i pojazd rzeczywiście naprawi, czy też naprawy w ogóle zaniecha. Powód bowiem nie musi naprawiać pojazdu i może sprzedać uszkodzony, zachowując wypłacone odszkodowanie, może go naprawić tylko częściowo lub dokonać naprawy własnoręcznie, bądź użyć do naprawy części używanych lub nieoryginalnych, zmniejszając tym samym wartość swojego pojazdu. **Odszkodowanie jest wymagalne niezależnie od tego czy naprawa została faktycznie dokonana. Nie jest zatem wymagane dokumentowanie przez powoda przeprowadzonych napraw**.

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej z dnia 12.04.2012 r. (III CZP 80/11) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli

ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. (OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkł. (...), LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323).

Podzielając w zupełności przytoczone stanowiska Sąd doszedł do przekonania, iż zarzut pozwanego nie przedstawienia przez powoda rachunków za restytucję pojazdu nie mógł być skutecznym.

Ustalając koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu wypadków komunikacyjnych i szacowania szkód w pojazdach M. S.. W pierwszej opinii pisemnej biegły zaopiniował, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody określa kwota 7.800,62 zł. Do opinii tej strona pozwana wniosła zastrzeżenia wskazując, że biegły nie uwzględnił faktu, iż pokrywa przednia, tylna, zderzak tylny i błotnik prawy były wcześniej uszkodzone w zdarzeniu, za jakie pozwana nie ponosi odpowiedzialności. Wskazała, iż uzasadnione jest zastosowanie potrącenia kosztów lakierowania tych elementów, bowiem powłoka lakiernicza na w/w elementach nie była pełnowartościowa.

W odpowiedzi na zastrzeżenia pozwanego biegły sporządził nową kalkulację, wskazując na rozprawie dnia 19.08.2016r., iż na podstawie dokumentacji i zdjęć ubezpieczyciela nie jest w stanie jednoznacznie stwierdzić, czy żądane przez pozwanego potrącenia są zasadne.

Do drugiej kalkulacji biegłego wniosła zastrzeżenia strona powodowa w piśmie z dnia 30.08.2016r. Ustosunkowując się do tych zarzutów biegły sporządził trzecią kalkulację kosztów naprawy z dnia 20.10.2016 r., podsumowującą i zmieniającą wcześniejsze opinie - pisemną i ustną uzupełniającą. Biegły M. S. w opinii tej oszacował, iż koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 7.523,71 zł brutto.

Do końcowej opinii żadna ze stron nie wniosła żadnych zastrzeżeń.

Analiza treści końcowej opinii biegłego M. S. pozwalała na uznanie, że jest ona wiarygodna. Biegły po przeanalizowaniu i uwzględnieniu zarzutów strony pozwanej (ustna opinia uzupełniająca złożona na rozprawie w dniu 19.08.2016 r.), jak i strony powodowej (pisemna uzupełniająca z dnia 20.10.2016 r.) w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wskazując na przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł oraz proces dochodzenia biegłego do wniosków stanowiących konkluzję opinii.

W tej sytuacji Sąd uznał, iż przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego M. S., określający koszt przywrócenia auta do stanu sprzed szkody stanowił miarodajną podstawę dla określenia wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd przyjął, że koszt naprawienia auta wynosił 7.523,71 zł. Pomniejszając tę kwotę o 3.453,38 zł (3.320,83 zł + 132,55 zł) z tytułu już wypłaconego odszkodowania, ustalono, że zgłoszone roszczenie tytułem dopłaty do odszkodowania zasługuje na uwzględnienie w całości tj. co do kwoty 3.750,00 zł, o czym orzeczono jak w pkt I wyroku.

W odniesieniu do żądania zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd zważył, iż stosownie do treści art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a także art. 817 Kodeksu cywilnego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W przedmiotowej sprawie powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 9.06.2013 roku. Bezspornym było, że zgłoszenie szkody miało miejsce dnia 9.05.2013 r. Tym samym należało przyjąć, że 30 dniowy termin na wypłatę odszkodowania upłynął z dniem 8.06.2013 r. Wobec powyższego odsetki za opóźnienie należą się powodowi od dnia następnego po upływie tego terminu, czyli od dnia 9.06.2013 roku, na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Orzekając odsetkach Sąd uwzględnił nadto zmianę treści art. 481 k.c. obowiązującą od dnia 1.01.2016 r.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc, zw. z art. 99 kpc w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349). Na koszty poniesione przez powoda składały się:

- koszty opłaty od pozwu – 188,00 zł,
- koszty zastępstwa prawnego strony powodowej – 617,00 zł oraz
- zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 500,00 zł (łącznie 1.305,00 zł).

Mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.305,00 zł.

W sprawie powstał koszt z tytułu opinii biegłego w łącznej wysokości 1.207,88 zł (1.030,00 zł + 177,88 zł), przy czym część tego wynagrodzenia została pokryta z uiszczonych przez strony zaliczek (800,00 zł). Dlatego też, mając na uwadze wynik procesu, należało nakazać ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 407,88 zł tytułem zwrotu wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków (pkt III wyroku).